

PIET & TON MEIJERS

WERKERS ACHTER
DE SCHERMEN VAN
SPANJESERVICE
EN ANWB-
HULPVERLENING

Als je alleen op zijn uiterlijk afgaat en het beroep mocht raden van Piet Meijers (61) - getooid met gecultiveerde knevel op de bovenlip, correct geknipte schedel en zich immer kaarsrecht voortbewegend - dan zou menigeen gokken op kolonel bij de mariniers of commando's. Mis.

Na het doorlopen van de degelijke hbs-b en hts werktuigbouwkunde was hij tientallen jaren werkzaam als risicospecialist en directielid van een assurantiekantoor. Daar verdiende hij zijn brood met het verzekeren van ontploffingsgevoeligemunitiefabrieken, satellietendiehetheelal in werden gejaagd, petrochemische opslagplaatsen en andere linke objecten waar andere verzekeringsmaatschappijen hun handen niet aan wilden branden. Na een gemene hersenattaque in 1988, waardoor Piet maanden op 'off' stond én een ernstige reumatische aandoening die een paar jaar later de kop opstak, besloot hij op advies van zijn artsen een warm land op te zoeken. Een lange verkenningsperiode volgde, waarbij het echtpaar Meijers heel Spanje rondtrok (andere warme oorden zoals Aruba en Zuid-Afrika vielen vanwege de afstand af). Uiteindelijk verhuisden Piet Meijers en zijn onafscheidelijke eega Ton (59) naar Málaga. Ze vonden een op drie hoog gelegen optrekje met uitzicht op zee in de wijk Pedregalejo, oostelijk van het centrum. Hier op deze plek - als een luchtige sandwich verpakt tussen Calle Bolivia en Avenida Juan Sebastian Elcano - vingen Piet en Ton Meijers noodgedwongen een geheel nieuw leven aan. Noodgedwongen, want hoewel ze zeer gelukkig zijn, waren ze liever in Nederland gebleven.

SPANJESERVICE

Na de attaque, de ontdekking van de reuma en de daarmee gepaard gaande beperkingen, bouwt Piet zijn carrière als verzekeringsman langzaam af tot nul. Eenmaal neergestreken in Málaga volgt een periode van tamelijke rust. De dag wordt gedeeltelijk gevuld met het volgen van een cursus Spaans en met creatief nadenken hoe het leven (dat Piet na die hersenattaque steevast als 'gewonnen tijd' omschrijft) zich verder zal ontwikkelen. Op enig moment moet in Málaga een

krachtig 'eureka' te horen zijn geweest als Piet het bekende gat in de markt ontdekt. Alle wetenswaardigheden die hij en Ton als voorbereiding op hun eigen emigratie naar Spanje chronologisch in kaart brachten, brengen Piet op het idee om 'Spanjeservice' op te richten: een kennisbank met de meest uiteenlopende informatie over Spanje en de Spaanse taal. Piet: 'Internet, toen net in opkomst, is daarvoor een ideaal medium. Je kunt er massa's informatie op kwijt, het is gratis voor iedereen die over internet beschikt en je kunt er, hoewel niet meteen, geld mee verdienen. Spanjeservice beslaat nu dik veertig pagina's en bevat zo'n slordige zesduizend verschillende onderwerpen.' Nieuwsgierige kijkers vinden op Spanjeservice dan ook werkelijk een schat aan informatie. Van het boeken van vliegtickets, hotels en B&B's, het huren van auto's via 123current met de laagste prijsgarantie tot en met allerhande taalcurssussen, wonen en werken, maar ook: wát te doen bij een overlijden in Spanje. 'Via mijn site kun je overal ter wereld een bloemetje laten bezorgen bij een verre kennis, lieve vriend(in) of bij je ware liefde. Ja, zelfs het volgen van de cursus "christelijke geloof" is via mijn site mogelijk, om maar wat te noemen. Verder geef ik individuele en op maat gesneden adviezen naar aanleiding van vragen die mensen mij stellen,' vertelt Piet, terwijl Ton ons ondertussen verrast met een kopje koffie en een schaal koekjes. 'Kortom,' vertelt Piet verder, 'Spanjeservice is thans uitgegroeid tot een gigantische kennisbank die na een grondige voorbereiding in 2008 vruchten moet gaan afwerpen. Ton en ik moeten tenslotte ook leven, niet? Veel mensen maken er al gebruik van, zo worden mijn sites jaarlijks door zo'n 650.000 bezoekers geraadpleegd. Niet vreemd als je weet dat meer mensen dan ooit Nederland willen verlaten en in Spanje een goed alternatief zien. Ik durf dan ook de keiharde stelling te poneren dat je op één van mijn sites stuit als je iets over Spanje te weten wilt komen. En het

'JE ZULT IN EEN VREEMD LAND MAAR ONWEL WORDEN, EEN ONGELUK KRIJGEN, DRINGEND MEDISCHE HULP BEHOEVEN EN WEINIG OF GEEN OF SPAANS SPREKEN'

De wijk Pedregalejo in Málaga

groeit nog steeds; het aantal items zal binnen niet al te lange tijd de tienduizend zeker overstijgen; bijna een verdubbeling van het huidige aantal dus. Het succes van mijn site berust op drie peilers: je moet als aanbieder betrouwbaar zijn, een compleet pakket aanbieden en professioneel overkomen. Omdat ik stilzitten een vervelende bezigheid vind, ga ik met hetzelfde concept ook andere diensten op internet aanbieden. Het eerste project dat nu loopt, is de "Emigratie checklist", een eenvoudig hulpmiddel bij een ingewikkelde operatie. Het is een minutieus opgezet naslagwerk waarin maar liefst 250 punten aan de orde komen die zijn verdeeld over een twintigtal onderwerpen. Mensen die overwegen om (naar Spanje) te emigreren, kunnen het voor een luttel bedrag via

internet downloaden. Verder heb ik een cd laten maken met als titel "alles wat je weten wilt over Spanje". En er liggen nog veel meer plannen klaar, al ga ik daar nu niets over vertellen. Je moet de concurrentie niet wijzer maken dan dat die al is,' zegt Piet veelbetekenend.

VAN PATIËNTEN NAAR HULPVERLENERS

Het gesprek neemt een wending, maar dat is niet onlogisch zoals hierna zal blijken. Ongelukkigerwijs hebben Piet en Ton Meijers heel wat ziekenhuizen vanbinnen gezien, in Nederland maar ook hier in Spanje. Zo liep Piet in 1998 een hernia op en in hetzelfde jaar ging hij onderuit vanwege een ernstige darmbloeding. Nauwelijks 'n jaartje later meldde Ton zich bij

OP ENIG MOMENT MOET IN MÁLAGA EEN KRACHTIG 'EUREKA' TE HOREN ZIJN GEWEEST ALS PIET HET BEKENDE GAT IN DE MARKT ONTDEKT

een hospitaal in Málaga met een acute darmontsteking. Oef! Vanaf dat moment was het duo ongevraagd en ongewild in één klap ervaringsdeskundig. Ze meldden zich - hoe sociaal - bij de ANWB met de vraag of zij niet in voorkomende gevallen hulp konden bieden aan mensen die in Spanje in de problemen waren geraakt. Nadat ze allebei geschikt bleken als ANWB-vrijwilliger, mochten ze het veld in. Ton: 'Je zult in een vreemd land maar onwel worden, een ongeluk krijgen, dringend medische hulp behoeven en weinig of geen of Spaans spreken. Dan is het prettig als er iemand is die je eigen taal spreekt, als spreekbuis fungeert naar artsen en verpleegkundig personeel, overgekomen familieleden ondersteunt en de meest uiteenlopende dingen regelt. Je voelt aan alles dat je aanwezigheid nuttig is en mensen rust geeft omdat ze weten dat er goed voor ze wordt gezorgd. Veelal vloeien er tranen of is er behoefte aan een gesprek van mens tot mens. Juist in die gevallen komt mijn pastorale ervaring die ik opdeed in Waalwijk goed van pas. Kortom: Piet en ik vertegenwoordigen de menselijke maat en zo wordt dat ook ervaren. Naast het pragmatisch handelen, nemen we ook altijd ruim de tijd voor persoonlijke aandacht. Een aai over de bol, een koud washandje op iemands voorhoofd leggen, een hand vasthouden of een arm om iemand heen slaan, doen wonderen. Vooral als iemand in slechte toestand verkeert, zich alleen en verlaten voelt en ver van huis is,' vertelt Ton. Piet vult aan: 'Een tijdje geleden werden we gevraagd hulp te bieden aan een man wiens vrouw van 74 in Granada in comateuze toestand werd gehouden. De artsen hebben medisch gezien alles gedaan, maar het mocht helaas niet baten: de vrouw in kwestie overleed. Gedurende drie maanden hebben we haar ontredderde man en haar dochter die met spoed overkwam, opgevangen en met alles bijgestaan wat je als vrijwilliger maar kunt bedenken. En soms meer dan dat,' aldus Piet.

DE ALARMCENTRALE ALS REGISSEUR

'Soms ben je een soort Sherlock Holmes voordat je met de eigenlijke hulpverlening aan de gang kan,' vertelt Ton. 'Van een man die de ANWB belde wegens acute hartproblemen, viel ineens de mobiele telefoon stil. Het enige dat we konden achterhalen, was dat we wisten dat hij vanuit een ziekenhuis in Granada belde en op "observatiezaal acht" lag van één van de vier ziekenhuizen die Granada rijk is. Om een lang verhaal kort te maken: we hebben de man uiteindelijk gevonden. Men had in het ziekenhuis de naam van zijn verzekeringsmaatschappij aangezien voor zijn achternaam. Ja, bedenk het maar. Na een spoedoperatie waarbij een tumor uit z'n hart werd verwijderd en met de nodige begeleiding van onze kant mocht hij kort daarna terug naar Nederland. Er zijn beelden die je voor altijd bijblijven. Zoals dat echtpaar dat hier samen van een welverdiende vakantie aan het genieten was maar van wie de vrouw plotseling overleed. Ik zie het nóg voor me. Op de luchthaven heeft de man bij het inchecken voor een vlucht die hem weer naar Nederland brengt, twee koffers bij zich. Die van zichzelf en de koffer van zijn overleden echtgenote met daarin al haar persoonlijke spulletjes. Het optillen van die koffer die vervolgens op de bagageband wordt gezet en daarna eenzaam, waggelend en bijna opstandig verdwijnt achter die klapperende verticale, rubberen lamellen, blijft voor eeuwig op mijn netvlies staan.' Op de vraag wie van hun beiden de regie heeft, zegt Piet resoluut: 'Geen van beiden. Bij al onze werkzaamheden heeft de Alarmcentrale van de ANWB, en in het bijzonder het steunpunt in Barcelona, de eindregie. Natuurlijk nemen we zelf besluiten - zeker als we handelend moeten optreden - maar altijd binnen het kader van de gegeven situatie. Verder maken we van elke ondersteuning een verslag zodat we - indien nodig - in een later stadium nog precies weten welke stappen we hebben gezet. Het

fijne van ons werk is dat we als duo opereren en dat we bij heel trieste gebeurtenissen ons verhaal aan elkaar kwijt kunnen. Bovendien vinden we meer dan genoeg afleiding in onze core business Spanjeservice, dat vooral mijn kindje is. Nogmaals: hoewel we Nederland missen, vooral de kinderen, en min of meer gedwongen naar Spanje zijn verhuisd, hebben we het hier naar onze zin. Het immer aanwezige dubbelgevoel hebben Ton en ik intussen een goeie plek kunnen geven.' ▣

